

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 424 / 20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 24 marca 2020 r. w sprawie II K 452 / 18			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>1. obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu jako występku z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk;</p> <p>2. rażącej surowości kary wymierzonej oskarżonemu za czyn przypisany w punkcie 1. zaskarżonego wyroku;</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ad. zarzutu z punktu 1. Nie kwestionując zawartego w apelacji wyroku w tej jego części, w której skarżący podnosi, iż tzw.	

bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku było nieprawidłowe zachowanie pokrzywdzonego (poruszającego się pieszo na jezdni w sposób niedozwolony i po pasie ruchu pojazdu kierowanego przez oskarżonego), to jednak uwzględniając pełne realia tegoż zdarzenia nie jest to dostateczna podstawa do wyłączenia odpowiedzialności karnej D. K.. Pozostające w związku przyczynowo – skutkowym naruszenie zasad ruchu drogowego przez jednego z uczestników wypadku drogowego, nawet, jeśli ma ono charakter dominujący, nie zwalnia bowiem od odpowiedzialności innego uczestnika, o ile ten swoim działaniem także się do niego przyczynił.

Współodpowiedzialnymi

za występki określony w art. 177 § 1 lub 2 kk (to jest za spowodowanie wypadku drogowego) mogą być dwaj współuczestnicy ruchu, a czasem nawet większa ich liczba. Warunkiem takiej oceny jest stwierdzenie – w odniesieniu do każdego z tych uczestników z osobna – że w zarzucalny sposób także on naruszył, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu, a także, że pomiędzy takim jego zachowaniem, a zaistniałym wypadkiem istnieje powiązanie przyczynowo – skutkowe. W takich przypadkach przyczynienie się do wypadku przez współuczestnika ruchu drogowego albo przez inną osobę, o ile nie jest pomijalne, winno być jedynie uwzględnione

jako działające na korzyść sprawcy przy kształtowaniu charakteru i rozmiaru odpowiedzialności karnej, zwłaszcza zaś wtedy, gdy owe przyczynienie się jest znaczne (por. wyroki SN z 24 stycznia 1997 r., II KKN 133/96, z dnia 22 maja 2019 r., V KK 227/18, z dnia 8 kwietnia 2013 r., II KK 206/12 oraz uchwałę SN z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74). W realiach niniejszej sprawy, pomimo tego, że tzw. współprzyczynienie się przez pokrzywdzonego do wypadku było czynnikiem zasadniczym dla jego zaistnienia, to jednak analiza charakteru i stopnia naruszenia reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego oraz związku przyczynowo – skutkowego tych naruszeń z wypadkiem nie uprawnia do uznania ich za

pomijalne i nie może prowadzić do wniosku o wyłączeniu jego odpowiedzialności karnej.

Przyczynienie się pokrzywdzonego do zdarzenia oraz waga naruszonych przez niego reguł ostrożności mogły zatem prowadzić jedynie do złagodzenia tej odpowiedzialności i w tej materii została przez sąd I instancji dostatecznie uwzględniona.

Przywoływane przez skarżącego, wybrane orzecznictwo SN – zważywszy na realia faktyczne spraw, na gruncie których poszczególne orzeczenia zapadały – nie mogło być wprost przenoszone na grunt niniejszej sprawy. Jej bowiem realia były zasadniczo od nich odmienne. Ocenę zachowania oskarżonego rozważyć

należało bowiem przez odczytywane we wzajemnym powiązaniu przepisów art. 51 ust. 3 w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 3 ust. 1 Prawo o ruchu drogowym. Stosownie do treści pierwszego z tych przepisów, w czasie od zmierzchu do świtu, na nieoświetlonych drogach, zamiast świateł mijania lub łącznie z nimi, kierujący pojazdem może używać świateł drogowych, o ile nie oślepi innych kierujących albo pieszych poruszających się w kolumnie. Art. 19 ust. 1 nakłada z kolei na kierującego pojazdem obowiązek poruszania się z prędkością bezpieczną, uwzględniającą min. warunki, w jakich ruch się odbywa, w tym związane z potencjalnymi dla niego zagrożeniami, jeśli ich symptomy są lub powinny być

dla kierującego
dostrzegalne i
bezwzględnie
brane pod
uwagę.
Natomiast
wynikającą z
art. 3 ust.
1 przywoływanej
ustawy zasadę
ostrożności
należy
odczytywać jako
nałożony na
uczestnika
ruchu obowiązek
podjęcia
wszelkich
działań
zapewniających
bezpieczeństwo
ruchu
drogowego.
Jakkolwiek
literalne
brzmienie art. 51
ust. 3 ustawy
prawo o ruchu
drogowym zdaje
się nie nakładać
na kierującego
bezwzględnego
obowiązku
używania świateł
drogowych na
nieoświetlonych
drogach, to
jednak w
orzecznictwie
SN kilkakrotnie
już podnoszono,
iż w określonych
okolicznościach,
wynikających z
bieżących
warunków
ruchu,
stosowanie
świateł
drogowych staje

się
koniecznością
dla zapewnienia
bezpiecznego
poruszania się
po drodze (por.
postanowienie z
dnia 24
października
2008 r., IV
KK 309 / 08;
postanowienie z
dnia 18 kwietnia
2012 r., III KK
311 / 11 oraz
postanowienie z
dnia 26 lutego
2016 r., III KK
358 / 16). Mając
to na uwadze
przypomnieć
należy, iż
zaskarżony
wyrok oparty
został o
niekwestionowane
przez skarżącego
ustalenia:
bezpośrednio
przed
potrąceniem
pieszego
oskarżony
poruszał się
poza terenem
zabudowanym,
w porze nocnej,
po
nieoświetlonym
odcinku drogi,
przy całkowitym
zachmurzeniu,
słabych opadach
deszczu, będąc
pod wpływem
środka
odurzającego w
postaci
amfetaminy oraz
po użyciu innego

środka
odurzającego
($\Delta 9$ THC),
z prędkością ok.
80 km / h i
przy włączonych
światłach
mijania. Z
ustaleń tych
nie wynika,
by wystąpiła
jakakolwiek z
wymienionych w
art. 51 § 3 ustawy
prawo o ruchu
drogowym
okoliczności, z
którymi
ustawodawca
wyłączył
dopuszczalność
korzystania ze
światła
drogowych. Co
bardzo istotne,
ustalono
również, że
oskarżony przed
wypadkiem
został
ostrzeżony przez
pasażera o
leżącym
częściowo na
jezdni, a
częściowo na
poboczu
rowerze, który to
rower następnie
ominał. Ta
właśnie
okoliczność
winna stanowić
dla niego aż
nadto czytelne
ostrzeżenie
przed
możliwością
wystąpienia na
drodze innych

nieoczekiwanych,
a mogących
stanowić
zagrożenie dla
bezpieczeństwa,
czynników.
Położenie
opuszczonego
roweru
nakazywało brać
pod rozwagę, iż
na
pokonywanym
odcinku mogło
dojść do
nietypowych
zdarzeń
drogowych.
Oskarżony
winien był liczyć
się zwłaszcza
z tym, iż w
pobliżu (w
tym na jezdni)
może zastać
osobę kierującą
uprzednio tym
rowerem, np.
leżąca wskutek
upadku,
zasłabnięcia,
potrącenia lub
innych
podobnych
zdarzeń. W tej
sytuacji ciążyła
na nim
powinność
takiego sposobu
jazdy, który
uwzględniałby
tego typu
potencjalne
niebezpieczeństwo.
Uwzględniając je
oraz będąc
świadom
opisanych wyżej
warunków
drogowych

(pora nocna,
zachmurzenie,
nieoświetlony
odcinek drogi),
jak i własnych
ograniczeń
psychofizycznych
w związku z
zażyciem
środków
odurzających,
oskarżony był
wręcz
zobligowany do
użycia świateł
drogowych w
celu rozeznania
sytuacji
drogowej i
ewentualnych
przeszkód
mogących się na
niej znajdować,
albowiem to
włączenie
właśnie tych
świateł dawało
gwarancję
najlepszej
widoczności na
możliwie
najdłuższym
odcinku
przedpola jazdy.
Jeżeli już jednak
oskarżony na
zmianę świateł
się nie
zdecydował
(chociaż nic
temu nie stało
na przeszkodzie
– nie zachodziła
żadna z
okoliczności
wymienionych w
art. 51 ust. 3
ustawy prawo o
ruchu
drogowym)

i kontynuował jazdę przy włączonych światłach mijania, to był zobligowany do takiego zredukowania prędkości jazdy i dostosowania jej do widoczności drogi oraz stanu psychofizycznego, w jakim się znajdował, by przed potencjalną, niespodziewaną przeszkodą na jezdni, móc się zatrzymać lub ją ominąć. Wymagała tego nie tylko zasada określona w art. 19 ust. 3 ustawy prawo o ruchu drogowym, ale także zasada ostrożności, sformułowana w art. 3 ust. 1, którą trzeba odczytywać jako nałożony na uczestnika ruchu drogowego obowiązek podjęcia wszelkich działań zapewniających bezpieczeństwo w tym ruchu. Oskarżonego nie ekskulpuje sam fakt poruszania się z prędkością administracyjnie

dopuszczalną poza terenem zabudowanym. W realiach niniejszej sprawy wyznacznika prędkości, z jaką oskarżony powinien poruszać się, nie stanowiła administracyjnie wyznaczone granice dopuszczalnej prędkości na danym odcinku drogi, ale ograniczenia wynikające z kierowania samochodem z włączonymi światłami mijania, niezapewniającymi dostatecznego oświetlenia pola widzenia w związku z możliwością wystąpienia przeszkody, z której wystąpieniem z powodów wyżej opisanych powinien się być liczyć. Jeżeli więc przy takich ograniczeniach skazany zdecydował się na jazdę z prędkością ok. 80 km / h, a więc zbliżoną do administracyjnie maksymalnej, to

powinien
korzystać ze
światła
drogowych, gdyż
to one
gwarantowały
najlepsze
oświetlenie
przedpola jazdy.
Skoro zaś z
niekwestionowanych
wylczeń
biegłego
wynikało, że
przy jeździe z
prędkością ok.
80 km /
h na światłach
mijania także i
trzeźwy
kierowca nie
miał możliwości
zatrzymania
samochodu albo
wykonania
manewru
ominięcia
pokrzywdzonego,
a tym samym
uniknięcia
wypadku,
natomiast przy
jeździe na
światłach
drogowych
sprawny
psychofizycznie
kierowca mógł
uniknąć
wypadku, to
związek
przyczynowy
pomiędzy
zachowaniem
oskarżonego, a
zaistniałym
wypadkiem jest
ewidentny.

Na koniec
rozważań
odnoszących się
do tej części
apelacji dodać
jeszcze należy,
iż nie jest
pozbawione racji
stanowisko
zaprezentowane
przez skarżącego
na rozprawie
odwoławczej, iż
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku
pozbawione jest
bliższego
wyjaśnienia
podstaw
odpowiedzialności
oskarżonego w
kontekście
skonkretyzowanych
przepisów prawa
ruchu
drogowego,
naruszenie
których miało
pozostawać w
związku
przyczynowym z
wypadkiem.
Jednakże
przedmiotem
oceny
odwoławczej jest
przede
wszystkim sam
wyrok, a nie
sporządzone po
jego wydaniu
uzasadnienie.
Jeżeli więc treść
tego wyroku
oparta jest o
ustalenia, które
odpowiadają
wymowie

zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przepisom, jakie do ustaleń tych powinny mieć zastosowanie, to tego typu mankamenty uzasadnienia nie stanowią podstawy do jakiegokolwiek korekty samego orzeczenia.

Ad. zarzutu z punktu II.

Przywoływane w apelacji okoliczności związane z sytuacją życiową oskarżonego, jego wiekiem oraz uprzednią niekaralnością nie są tej rangi, by doprowadzić do obniżenia rozmiaru kary za czyn z punktu I lub jej zmiany na rodzajowo łagodniejszą. Okoliczności związane z popełnieniem tego czynu wskazują bowiem na to, że wymierzona kara nie jest rażąco surowa. Oskarżony kierował nie tylko pod

wpływem
jednego środka
odurzającego (w
postaci
amfetaminy),
ale także
pozostając po
użyciu innego
(Δ9 THC).
Pozostając w
takim stanie
pokonał i
zamierzał
pokonać
znaczny odcinek
drogi. Poruszał
się przy tym
w warunkach,
które wymagały
szczególnej
koncentracji i
uwagi,
dopuszczając się
nadto kolejnych,
opisanych wyżej,
naruszeń zasad
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym.
Ponadto na
potencjalne
niebezpieczeństwo
związane z
kierowaniem
samochodem
pod wpływem i
po użyciu w/w
środków narażał
przewożonych
przez siebie
pasażerów.
Czynu tego
dopuścił się przy
tym w zamiarze
bezpośrednim.
Wziąwszy to
pod uwagę,
wymierzona
oskarżonemu

kara nie razi surowością.		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, właściwie zakwalifikował przypisane oskarżonemu czyny i wymierzył za nie kary, w tym karę łączną, które nie rażą surowością. W tej sytuacji brak było podstaw do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez skarżącego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE		

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

-

Zwięzłe o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ZSTRZYGNIECIE

**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

0.1w całości

Zwięzłe o
powodach
utrzymania w
mocy

Z powodów
wyżej opisanych

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.	-	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
-			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
-			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
-			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
-			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
-			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

	-	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Wobec nieuwzględnienia apelacji, mając na uwadze treść art. 636 § 1 kpk, oskarżony został obciążony kosztami procesu za postępowanie odwoławcze	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	I.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość orzeczenia	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana